

Arrest

nr. 217 318 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore bij advocaat Sibylle GIOE
Quai Saint-Léonard 20/A
4000 LIÈGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 12 februari 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die loco advocaat S. GIOE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 februari 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden akte, die als volgt is gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: D.

voornaam: S.

geboortedatum: 20.07.1996

geboorteplaats: EDO STATE

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS: I. E., 15.06.2001, Nederland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone LPA Brussel National op 12.02.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging van naam. (PV HV.55.RB.001152/2019 van de politie zone LPA Brussel National). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 12.02.2019 door de politiezone LPA Brussel National en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: D. S., 20.07.1996, Nigeria; I. E., 15.06.2001, Nederland

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging van naam. (PV HV.55.RB.001152/2019 van de politie zone LPA Brussel National). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone LPA Brussel National op 12.02.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: D. S., 20.07.1996, Nigeria; I. E., 15.06.2001, Nederland

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging van naam. (PV HV.55.RB.001152/2019 van de politie zone LPA Brussel National). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene werd gehoord op 12.02.2019 door de politiezone LPA Brussel National en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Betrokkene antwoordde op de vraag waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, omdat hij nog steeds hier was. Betrokkene werd gehoord op 12.02.2019 door de politiezone LPA Brussel National en verklaart niet ziek te zijn. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 19 februari 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen die aan de verzoekende partij op 19 februari 2019 wordt betekend.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen:

"Uit het administratief dossier vloeit voort dat op 20.02.2019, Oostenrijk de aanvraag van overname van verzoeker heeft aanvaard. Er is dus geen sprake van een terugkeer naar Nigeria maar een verzending naar Oostenrijk."

De argumentatie in het verzoekschrift betrekking hebbend op de urgentie en het dreigende gevaar faalt.

Wegens gebrek aan de uiterst dringende noodzakelijkheid en het dreigend gevaar is het beroep onontvankelijk."

3.2.3. Ter terechtzitting betwist de raadsman van de verzoekende partij het gebrek aan uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

3.2.4. Het wordt niet betwist dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens in casu moet worden beschouwd als een terugkeerbesluit en een verwijderingsbesluit in de zin van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het bestreden bevel met terugleiding is in rechte gegrond op artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen vormen op hun beurt de omzetting van artikel 6, lid 1 en van artikel 8, lid 3 van de Terugkeerrichtlijn. Verder blijkt geenszins dat met het bestreden bevel met terugleiding een overdracht wordt beoogd naar een verantwoordelijke lidstaat zoals bepaald in de Dublin III-verordening.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding kadert in tegendeel volledig in en is beperkt tot een terugkeerprocedure zoals voorzien in de Terugkeerrichtlijn.

Met het nemen van het bestreden bevel en de beslissing tot terugleiding heeft de verwerende partij bijgevolg uitvoering gegeven aan het Unierecht. De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, uit te leggen.

Het opzet van de Terugkeerrichtlijn bestaat erin illegaal verblijvende derdelanders vrijwillig dan wel gedwongen te laten terugkeren naar ofwel hun land van herkomst, ofwel een derde land van doorreis

overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, ofwel een ander derde land waarnaar de derdelander besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten (zie artikel 3, leden 3 en 4 van de Terugkeerrichtlijn alsook artikel 1, leden 5 en 6 van de Vreemdelingenwet).

Het terugsturen van een illegaal verblijvende derdelander naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd. In uitzonderingsgevallen bestaan hier echter wel mogelijkheden voor op grond van bilaterale overnameovereenkomsten of op grond van de Dublinregels (Zie Terugkeerhandboek, p.8, zoals opgenomen in de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeerderelateerde taken (Pb.L. 19 december 2017, afl. 339, 126).

De Terugkeerrichtlijn die dateert van 2008 vermeldt niet uitdrukkelijk wat er moet gebeuren wanneer een lidstaat gebruik wil maken van de door de Dublin III-verordening geboden mogelijkheid een andere lidstaat te verzoeken een illegaal verblijvende derdelander terug te nemen. In de Dublin III-verordening van 2013 wordt daarentegen het een en ander wel uitdrukkelijk geregeld en zijn duidelijke regels vastgelegd die bepalen wanneer de Terugkeerrichtlijn en de Dublin III-verordening van toepassing zijn.

Artikel 24, lid 2 van de Dublin III-verordening bepaalt dat een lidstaat die besluit om het Eurodac-systeem te raadplegen wanneer een illegaal verblijvende derdelander op zijn grondgebied wordt aangetroffen, na zo snel mogelijk na ontvangst van een Eurodac-treffer, en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer, een verzoek tot terugname moet indienen op grond van artikel 18, lid 1, onder b), c) of d) van deze verordening.

Aldus blijkt dat indien de verwerende partij zoals *in casu* besluit het Eurodac-systeem te raadplegen en zij een concreet aanknopingspunt heeft dat de verzoekende partij een beschermingsverzoek heeft ingediend in een lidstaat dat ofwel in behandeling, ofwel ingetrokken dan wel afgesloten is, waardoor de vreemdeling op grond van de Dublin III-verordening aan een andere lidstaat van de Europese Unie zou kunnen worden overgedragen, zij er op dat ogenblik niet voor kan opteren een terugkeerbesluit en een verwijderingsbesluit te nemen in toepassing van de Terugkeerrichtlijn. In deze situatie prevaleert immers de Dublin III-verordening als *lex specialis* boven de Terugkeerrichtlijn. In het Terugkeerhandboek wordt dit als volgt uitgelegd: *"In dit geval is de Dublinverordening van toepassing op basis van het onderliggende beginsel dat iedere onderdaan van een derde land die een asielerzoek indient in een van de lidstaten, zijn of haar behoefte aan internationale bescherming volledig door één lidstaat moet laten beoordelen. Een lidstaat kan deze onderdaan van een derde land niet naar een derde land terugsturen; in plaats daarvan kan hij deze onderdaan alleen naar de op grond van de Dublinverordening verantwoordelijke lidstaat sturen, die zijn of haar verzoek moet beoordelen."* (p. 28). De toepassing van de Dublin III-verordening, sluit bijgevolg een terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uit.

Het administratief dossier bevat de beslissing van 19 februari 2019 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen. Deze beslissing werd genomen op grond van de artikelen 24, lid 1, en 28, lid 2, van de Dublin III-verordening en dit in navolging van een positieve Eurodac-hits voor Italië, Oostenrijk en Nederland. Op 19 februari 2019 richt de verwerende partij een terugnameverzoek aan Italië op basis van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening. Op 19 februari 2019 stelt Italië niet de verantwoordelijke lidstaat te zijn, maar geeft aan dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is. Op 20 februari 2019 richt de verwerende partij een terugnameverzoek aan Oostenrijk op basis van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening.

In het administratief dossier bevinden zich de Eurodac-treffers van 12 februari 2019 die een positief resultaat gaven voor Italië, Oostenrijk en Nederland. Deze treffers vermelden de codes "It1(...)", "AT1(...)", "NI1(...)". Volgens artikel 24, lid 4, *iuncto* artikel 9, lid 1, van de Eurodac-verordening nr. 603/2013/EU, wijst "IT", "AT" en "NI" op de kenletter van de lidstaat. Het daaropvolgende cijfer "1" wijst op een persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt. Er is dus een duidelijk aanknopingspunt dat de verzoekende partij een beschermingsverzoek heeft ingediend in Italië, Oostenrijk en Nederland.

Gelet op de elementen van het administratief dossier kan niet worden betwist dat op 19 februari 2019 een overdrachtsprocedure op grond van de Dublin III-verordening werd opgestart. Het is dan ook vanaf dit moment dat de Dublinregels van toepassing zijn en prevaleren op de Terugkeerrichtlijn.

Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat Oostenrijk op 20 februari 2019 de Dublin-overdacht uitdrukkelijk aanvaard heeft.

Gelet op wat voorafgaat, de elementen van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de verwerende partij bij het nemen van de voornoemde beslissing van 19 februari 2019 meteen ook minstens impliciet doch zeker heeft beslist om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens op te heffen.

Dat in de beslissing van 19 februari 2019 niet uitdrukkelijk wordt gesteld dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens van 12 februari 2019 zijn opgeheven, doet geen afbreuk aan het feit dat het nemen van een nieuwe beslissing ook minstens impliciet, doch zeker, de opheffing kan inhouden van een eerdere beslissing die volgens het toepasselijke Unierecht incompatibel is met deze nieuwe beslissing, *quod in casu*.

Gelet op wat voorafgaat, dient de verwerende partij dan ook bijgetreden te worden in het standpunt dat het uiterst dringende karakter van de vordering niet langer vaststaat. De bestreden beslissing zal niet meer worden uitgevoerd en is minstens impliciet doch zeker opgeheven. Er worden verder geen feiten of gegevens aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen. Zulke gegevens blijken ook niet uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier. De verzoekende partij maakt derhalve niet langer het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent zou zijn. Het bestaan van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering wordt niet aangetoond.

Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. RYCKASEYS